HENRICUS TOTTING DE OYTA
Wien, 2. Viertel 15. Jh.
Quelle: https://manuscripta.at/?ID=8376
Copyright: Salzburg, Universitätsbibliothek

Et quia talis actus g̃ son̄ e
voi seu dam̄ rcē rōnis id
g̃ prius est instē quē ē ratio
do volūt̄ Et ita vi pcedē
a instā qī abbitu voluntate
ad p̄m̄ eliciend̄ in cl̄matem
Ad 2m̄ nē bō sz q̄ deus nūo
diligt̄ cātās quia den̄ diligē
cātās ē deū velle cātis aliq
bō m̄ nē ul̄ grē ß g̃stat q̄ deus
gti t̄ et no nūo vult cātis bō m̄
sicut gtīnt̄ vult eas ēe Ad p
ba 3 credo q̄ diletō quia deus
diligit cātās sit ētna et ab et
no fiūt 1a diletō cātās Et et
q̄ nūo fiūt diletō cāt̄ salte
aliquas sz pnūm et p̄ditas
quia ḡ nr est nūa deī volūt
ceeatm̄ illis bōm̄ q̄ deum
voluisse cātis illis bō m̄ ēnsīnt
i p̄ditū quo ad bō m̄ cātās q̄d
deus eis volūt̄ et fecit et q̄n
infūr i nūo deus ē diletō
cātās nē 1a quia eo q̄ deus
gtingent̄ vult cātās ēe et p
quīs gtīngēt vult eis bō m̄ i
gtīngēt et no nūo ē diletō
eas Ad 2m̄ credo q̄ deī dilt
cātās possīles nōd existētes et
sn̄ d̄ q̄ cād rcē diligit omes
cātās poles 1a nē q̄ no oīb
possīb cātis vult bō m̄ ß tm
illis q̄s p dup̄t et p dūcit
hns vīsīs de spt̄ q̄ pis vīd ē
de q̄sito Quīt em q̄ dn̄ vitas
et instīcia in deo sit id rē et
rōne q̄ p̄a vitas volūt̄ et
actōis est id rē et rcē cū inst
tia tam i deo q̄m i cātis p
q̄ t̄ veritas ē rēitudo no
lūtat et actōis quia nā rōnis
rcē vult et agt̄ q̄ fōrt̄ dam̄
rcē rōnis ß talis rēitudo
est instā 2a pars tō no expōē
et isto sīpta sacra et doctōes
locūt̄ de vitate q̄n veritatem
accipiūt p instā et eq̄ Ad
q̄ctō q̄nis vīr logīcus vitas et
instīa sit ex nā rei i deo id
rē et rōne q̄ q̄pi tn̄ p̄ūt aliōb
q̄ceptibq̄ dūtas rōnis distict
spēē p̄a pē eōd̄ q̄ p̄ius p̄bat̄
ē q̄ volūt̄ et no sit id et deo
rē et rcē Et q̄ fīr de rcē p̄d̄t
dīne ē q̄ simp̄r in mesa et sīp̄r
p̄fta ita ut nihil ea p̄fīnis
ēe ul̄ cogitāi possit et hēt id est
de rcē instē dīne et st in deo
no rēlate ß ß sōz i ēt ans
notu ē q̄nē theolog ß q̄nā
p̄ quia si no ppā dīne vitat
no ē q̄ntis cū rcē ppā dīne
instē i ul̄ i rōne dīne vitat
no i cl̄ūdit dīna instā ul̄ si
in cl̄ūdit no tn̄ addē ß aliq
plus ul̄ m̄ Si p̄m̄ tūt no
est de rōne dīne vitat q̄ sit
insta instā sibi i tūta ul̄ q̄ne
ē ppa et p q̄nis no ē p̄fta sīp̄r
ita ut nihil ea p̄fīnis ēe
ul̄ cogitāi possīt q̄nā tz quia
p̄fīnis cogitāt ēe veritas
illa q̄ne p nam seu cētīa
sua est sibi q̄pi insta q̄ 1a
cū cētis p̄ibus nā sua adhē
no sufficēt ß requīrit instā
aliunde q̄nitata p ut cūīz rcē
i ēlli tūnōs p se notū est
Et exīt fūdāto Boez 2o de
q̄solac p̄sa p p̄bat su m̄ bō m̄
ēē bti nez p cēn 2 Si 2m̄ tō
ul̄ i rōne dīne vitat q̄tiēt
plg q̄m̄ in rcē dīne instīie
ul̄ m̄ Si plus tt cū illud
plus no possit ēsse sola rē

m. ad q̄ste